

FINNS DET INGA MANLIGA EXPEDITER?!

Av: Kerstin Eriksson, dec -08

När jag började jobba i Radio-TV-Skiv-affären för c:a 35 år sedan, var det inte så vanligt att "fruntimmer" arbetade i sådana butiker. När det gällde skivorna var det inga som helst problem med att jag är tjej - men när det handlade om Radio-TV-delen då blev det ofta väldigt "förvirrat" bland en del kunder.

Det var alltid lika "lustigt" att iaktta dom när dom först kom in genom dörren med bestämda steg mot disken, för att sedan tre meter ifrån hastigt väja åt något annat håll. Anledningen för undanmanövern var... jag. Eller rättare sagt: mitt kön.

Det första åren hade jag ärligt talat problem hur jag skulle hantera det hela. Mitt handikapp var ju också det att jag ännu inte hade hunnit lära mig så mycket. Med andra ord hade min okunskap inget med att göra att jag är tjej. Men det förstod ju inte kunderna.

Ofta hände även detta att jag gav kunden *precis* det de ville ha, fast de trodde inte på mig - för orden/reservdelen levererades från en kvinna. Detta kändes *mycket* frustrerande. Jag beklagade mig för min bror/kollega. "*Du måste låta säkrare. Mer övertygande!*", svarade brorsan. Först blev jag lite sur, för jag tyckte att jag redan lät säker, men sen så tog jag min brors ord till mig, och i mitt tycke verkligen *överdrev* nästa gång det var dags. Jag satte på mig min skådespelar-talang, och uppförde mig nästan *oförskämt* säker vid nästa reservdelsförsäljning - och det FUNGERADE! Ärligt talat så skämdes jag lite för min, i mitt tycke, nästan nonchalanta beteende. Men om det var det som behövdes för att jag skulle kunna utföra mitt arbete, så vad gör man?!

Något som fortfarande var irriterande, var att om jag nu inte kunde det som kunden frågade efter, så var de övertygade att anledningen för min brist på svar, var för att jag är *tjej*. Fast om min bror/kollega inte hade det tekniska svaret/lösningen på kundens problem, så berodde det på att det kunden var ute efter verkligen var svårt, något som endast en specialutbildad expert-fackman har kännedom om. Men som sagt, om däremot *jag* blev tvungen att säga att jag inte har svaret, så berodde det på att jag är *tjej*, och kunden vände sig genast om för att desperat hitta en manlig expedit att fråga om råd

Numera händer detta så gott som aldrig längre. Ärligt talat så saknar jag nu dessa förvirrade och desperata människor. Här kommer några "kund-exempel" från den tiden det begav sig:

TRANSISTOR-RADION

En kvinnlig pensionär kommer in med en transistor-radio. Hon stannar ett par meter ifrån disken, tittar runt omkring efter någon att tala med. Jag står alldeles intill där bakom disken, som nu kvinnan valde att *inte* gå ända fram till. Efter en stund går hon motvilligt ändå fram till mig, och frågar: "*Den är trasig. Jag vill lämna in den för*

reparation! Finns det någon här att tala med?!" "Vad är problemet med den!", frågar jag, och sträcker ut handen för att titta på radio-apparaten. Kvinnan håller hårt runt radion, tittar stint och något irriterat på mig. *"Nej!",* säger kvinnan, och ser runt om butiken, *"Finns det inga manliga expediter här!",* fortsätter hon lite besvärat.

Jag ser att radion kvinnan håller i är av äldre modell, som endast går på batteri. Min erfarenhet är att det vanligaste "felet" på dessa endast batteridrivna radio-apparater är att - batterierna helt enkelt är slut. Därför vill jag testa batterierna. Det tycks ju så onödigt att lämna in radion för reparation om anledningen till att den inte fungerar beror på urladdade batterier.

Kvinnan *vägrar* att låta mig kolla på radion! Till slut så är jag oförskämd nog att helt resolut ta radion ifrån henne. Jag vänder på apparaten för att ta ur batterierna. Kvinnan blir orolig, hon vet inte riktigt hur hon ska göra. Desperat fortsätter hon titta efter någon annan expedit, men hon vill inte lämna sin radio i sticket med mina okunniga *kvinnliga* händer, så hon står kvar vid disken. Oavbrutet pladdrar hon oroligt: *"Akta! Du kan ha sönder den. Vet du vad du gör? Försiktigt!"* När jag tar ur batterierna utbrister hon: *"Nu har du tagit sönder den!"* I hennes ögon, när batterierna togs ur batterifacket, var att en massa delar föll ur hennes trotjänare till radio.

Jag testar batterierna - de var totalt slut. Jag lägger i nya batterier, och testar radion - den fungerar! Kvinnan blir mycket förvånad - den okunniga lilla flickan har lagat hennes radio - ett mirakel har skett! (Jag är dock inte lika förvånad över "miraklet".)

TV-ANTENNEN

Det är lördag. Rusningtid. Av någon anledning jobbar jag ensam denna dag. Nu minns jag inte varför. Det är kö. Medan jag letar efter en skiva till en kund, kommer en man (runt 30-35 år) upp till mig, och frågar om vi säljer TV-antennar. *"Jovisst! Ställ dig i kön bara, så hjälper jag dig strax!",* svarar jag, och fortsätter att hjälpa kunden jag höll på med.

Jag betar av kön vid kassan. Efter en stund så är det "Antenn-kundens" tur. *"Jo, TV-antenn...?!",* säger mannen, och jag ser på honom att han förväntar sig att någon annan ska ta hand om detta. *"Ska du ha den på taket eller på väggen?",* frågar jag. *"Eh... "*, harklar mannen, och ser sig om. *"Jo, antennen... På taket eller på väggen?",* envisas jag, *"För det var en utomhus-antenn du ville ha?!",* fortsätter jag lite undrande.

Mannen glor först tyst på mig, sedan vaknar han upp ur sin förstumhet: *"Eh... På väggen... !",* svarar han sedan lite trevande. Vi går bort till antenn-grejerna. Jag fortsätter att fråga ut honom vad han redan har hemma, och talar om vad han behöver för att montera antennen. Mannen är mycket tystlåten, svarar enbart kort på mina frågor. Medan jag vant virar upp koaxial-kabeln, så säger han plötsligt som om han fått en uppenbarelse: *"Du verkar kunna det här!!".*

Jag vet att jag kanske skulle tagit det som ett beröm eller ett erkännande, men... Jag kunde inte låta bli att svara: *"Hm. Efter att ha jobbat här i tio år nu, så tycker jag att jag borde kunna det!"* Mannen följer mig tyst till disken. Han betalar, och tackar för sig. *"Tack själv. Om det är nått så säg bara till!",* svarar jag lugnt och säkert.

"FINNS DET INGA MANLIGA EXPEDITER HÄR?"

Ja, först så visste jag inte hur jag skulle bemöta ovanstående fråga. Men efter mötet med följande kund, så funderade jag ut hur...

Mannen behövde koaxial-kabel. Han var stöddig och arrogant. Han klagade på precis allt som jag sa eller gjorde. När jag mätte upp kabeln, så sa han spydigt åt mig att jag förstörde kabeln om jag hanterade den *"på det där sättet"*. Det blev den sista droppen som fick bägaren att svämma över; Jag protesterade mot hans bemötande.

Tyvärr så påstod jag att han aldrig skulle bete sig på detta vis, om jag hade varit en man. Visserligen var han - en knöl, en idiot - men han var inte dum! Så självklart nekade han till min anklagan. Tråkigt nog fick han "rätt" - jag uppförde mig - som ett hysteriskt fruntimmer. Jag ångrade mig bittert efter det han hade gått ut med sin inköpta kabel. Men efter detta tog jag mig en riktig funderare hur jag skulle bemöta dessa okunniga och inskränkta människor. Inspirerad av honom kom jag på svaret, så egentligen borde jag tacka honom. Så därför tillägnar jag detta kåseri till denna okända man. Varsågod, min inspirations-källa!

Är du nyfiken vad jag funderade ut? Följande scenarium utspelade sig dagligen!:

När en kund kom fram till disken och frågade: *"Finns det inga manliga expediter här?"*, låtsades jag helt enkelt att jag inte hörde vad de sa; *"Ursäkta?!"*, frågade jag som om jag inte hörde. Detta enkla och faktiskt artiga knep fungerade till 98 procents säkerhet. Kunden berättade då istället genast vad de ville införskaffa sig.

Till de återstående två procenten, som vidhöll, och upprepade sin första fråga om manliga expediter, så låtsades jag åter igen inte höra, jag ignorerade deras undran, istället frågade jag helt sonika vad jag kunde hjälpa till med. Även *det* fungerade till 98 procents säkerhet. Kunden fick sin pryl, som han/hon antagligen mycket väl behövde.

Dessa få som var lika envisa som jag, som absolut inte ville tala med mig, utan enbart med manliga varelser, svarade jag med ett kort och konsist *"Nej!"* på deras fråga huruvida det existerade manliga expediter i butiken. Och jag tänkte: *It's your lost! Jag har kontakten eller vad det nu rör sig om, precis här intill mig i lådan. Visserligen är det en kvinnlig hand som räcker den till dig, och prylen är billigare än vad konkurrenten tar för den. Fast det kan ju kanske vara värt det - att betala överpris - för den blir ju då överräckt till dig med en manlig hand! It's your life!*

EPILOG

Det är lite lustigt nu förtiden...

Många av de personer som förr absolut inte ville få hjälp av mig nu istället, lika oförsäkt som då, ignorerar mina nyare kollegors *"Hej! Vad kan jag hjälpa dig*

med?!".

Kunder som inte ens svarar på hälsningen, som ser rakt igenom min kollega (oavsett kön) som står där närmast, och de söker istället med blicken efter mig. Dessa kunder låtsas jag varken se eller höra. Precis så som min bror/kollega gjorde för mig förr i tiden. Jag "tvingar" dem att ge mina arbetskamrater en chans att visa vad de kan.

Ja, nu har det vänt, men jag tycker verkligen *lika illa* om deras oförskämdheter. De kan väl för bövelen vara artiga nog att svara på hälsningen, och *sedan* ifall de absolut vill, fråga *vänligt* efter mig.